

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ivlii Cæsarisi Scaligeri Epistolæ & Orationes

Scaliger, Julius Caesar
Lugduni Batavorum, 1600

Eidem. LXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70455)

affectæ parti illico adhibere *Ἐμνά*. Nos
 aliter faciendum natura docet, quæ vt cer-
 tis consensionibus commisit atque aptavit
 partes animatis, alterius sæpe noxam ex al-
 terius incommodo pendere designat. Qua-
 mobrem non neglecto cerebro, ventriculi,
 iecoris, lienis, matricis prius ineunda ratio
 est. Nec minus ad ea, quæ *Ἐπιγαστρικά* vo-
 cant Græci, respiciendum. Causæ sunt ex,
 quæ antecesserunt, atque impactis læsioni-
 bus abierunt. Eas qui tenent medico mo-
 dum rei bene gerendæ, nihil iudicare, quos
 inter Galenus quoq. vnus est, maxime falli,
 declaratum est a nobis satis in tomo tertio
 Nobilium exercitationum. Igitur vbi hæc ac-
 curatius a te scripta intellexero, dabo ope-
 ram, vt omnis posteritas intelligat, tuam
 valetudinem præter cæterorum omnium
 mortalium commoda mihi esse carissimam.
 Vale. ex Villula.

EIDEM. LXVII.

ET si facultas omnis orationis meæ mi-
 nor est & acerbitate, & causa doloris
 tui, tum ingenii vis longe imbecillior, quam
 vt cum tua sapientia comparari possit: ta-
 men vel tua virtus, quæ te mihi admira-
 bilem

bilem facit, vel ius amicitæ, quod omnia bona communia esse vult, fecit: vt ego, qui me participem esse putarem mœroris tui, vellem coniunctis rationibus tecum meam consolationem communicatam. Et quoniam huius rei tractatio tam frequens antiquis fuit, vt pene ad communis loci legem redacta videatur, nihil illorum quicquam huc arcessere certum est: quorum ne momentum quidem vllum te præterire habeo exploratum: sed a meipso vnum modo depromendum arbitror, quod vniuersam exhauriat expectationem tuam. Non igitur vel illorum præcepta, vel aliorum adducam exempla, sed solam teipsam tibi ipsi obiiciam, ostendam atque etiam ostentabo. Quæ enim omnium fœminarum non solum ingenia, verum etiam indolem, spem, opinionem tuo isto genio superaris: tibi te iniuriam facere censeo, si a teipsa desciscas, & tua culpa cælestis naturæ, quam nacta es, splendorem, terrestrium affectuum tenebris obscurari patiaris. Quanquam, vt prudentius dicam, pati te id inuitam fortasse repræhendi nequeat: at velle vltro huic, quam miseriam vocas, obsecundari, id vero ne vtiquam culpa vacare mihi videtur. Omnino vero vt aliquando doluisse humanum

num

num fit, (non enim cum plumbeis Stoicis infanimus) at enim tunc iam tandem aliquando desistere a dolore hominis fit. Atque equidem illud maxime alienum esse opinor a prudentia civili, ut quem mœrorem suscipimus aliena causa, nostra deponere nolimus: neque integri iudicii esse, ut quam luctus causam detestamur in iactura factorum acerbitate prouocati, eam ultro diuturnis lacrymis adornemus: & cuius quasi flagitii fortunam accusamus, pro eo de nobis ipsis non utique sapienter vehemens sumamus supplicium. Cui vero tandem lacrymas dare videmur? carissimisne rebus nostris, quæ communi lege naturæ fato suo functæ sunt? eæ si felices agunt in cælis, quid opus habent eiulatibus nostris? si in miseria versantur, cur nos iacturæ iacturam, malo malum adiungimus, & quia illæ miseræ sint inuitæ, nos ultro ac gratuito velimus esse miseri? Tum illud imprimis in memoria habendum mihi iubeo, nihil me habuisse, quod non acceperim, pro eo quod habuerim, illi, a quo acceperim, etiam nunc gratiam debere, non quia suum sibi repetierit, conuitia facturum. Mortalium namque beneficia similia atque affinia sunt nostrarum rerum, fluxa caducaque, nec sempiterna,

na,

na; imo vero neque fidelia, neque constantia, neque æqualia. Quocirca si quando eorum potiti sumus, dum potimur, in felicitatis loco ponere debemus: postea vero quam feueris vniuersi legibus intercepta desiere, eorum memoria tanquam præsentium nos refici oportere, non autem absentia cruciari. Alia vero his similia, ac fortasse meliora habebam in animo, quæ his adiungere possem, nisi considerem te tum hæc, tum illa omnia & præstantia animi & constantia iamdiu præuenisse. Quod si pro tua sapientia facere potuisti, pro humanitatis vero specie efficere noluisti, & plus error tibi placuit, qui euenire solet humanæ imbecillitati, ut fruamur affectibus nostris etiam male institutis, & quas vehementer detestamur miserias, eis tamen indulgere atque inharere atque incumbere malimus: reliquum erit, ut te a pristina Vitellia mutatam atque aliam esse obiiciamus: & plus apud te potuisse fortuitos casus, quam Iani Maumontii sapientissimi viri diligentiam, qua te exornauit, & pietatē, qua te imbuit, non sine exprobrationis culpa potiozem esse ducas. Vale. Calendis Februarii.

Manu Iosephi.

Illustris-